

στα την νύκτα, παρ' όλας τας αντιρρήσεις του Μέντορος, ο οποίος διαρκώς εκάθθη στο καρριά μην τύχη και πάθουν τίποτε.

— Σας τους συνιστώ, πλοίαρχε Πάξτων, επινελάμβανεν άδικόπως προς τον Χάρρη Μάρκελ. Φαντασθήτε να τους συμβή κανέν δυστύχημα... "Όταν τους βλέπω να σκαρφαλώνουν επάνω στα κατάρτια, φαντάζομαι ότι θα... πώς να το είπω ;...

— Θά... ξεγραντολογηθούν. — Μάλιστα, ακριβώς ! θα ξεγραντολογώμεν με κανένα σκαμπανόβασμα, και θα πέσουν στη θάλασσα !... Λάβετε ύπ' όψιν την ευθύνην μου, πλοίαρχε !

Και, όταν ο Χάρρης Μάρκελ άπεκρίνετο ότι δεν θα τους άφινε να κάμουν τρέλλες, ότι η ευθύνη του ήτο εξ' ίσου βραβεία, ο κ. Πάττερσων του εξέφραζε τας ευχαριστίας του με συγκινητικάς λέξεις, αι όποιαί όμως δεν έθέρμαιναν καθόλου την παγερότητα του ψευδο-Πάξτων.

"Ηρχίζαν τότε αι άτελεύτητοι συστάσεις του Μέντορος προς τον νεαρόν Σουηδόν και τον νεαρόν Γάλλον, οι όποιοι άπεκρίνοντο :

— Μην άνησυχείτε, κύριε Πάττερσων... Κ' έμεις πιανόμαστε γερά...

— Μά, αν τυχόν άφίσετε χαλαρά τα χέρια σας, θα κατακυληήσετε.

— "Έκ κλαδός εις κλαδί κατακυλά πέπων ώς περ και σκάζει !" όπως λέγει ο "Όμηρος... άπήγγειλεν έμφαντικώς ο Τωνής Ρενώ.

— Ποτέ ο θεός "Όμηρος δεν διέπραξε τοιοῦτον εξάμετρον !... ανεβόησεν ο κ. Πάττερσων με Ιεράν άγανάκτησιν.

— Και όμως έπρεπε να τον έχη καμωμένον, διότι είνε θαυμάσιος με την έφθημιμερή τομήν του ! άπήντησεν εκείνος ο θεομπαίκτης, ο Τωνής Ρενώ !

Και οι δύο μέλλοντες θαλασσινοί έσκασαν στα γέλια.

"Άλλως τε ήσαν και οι δύο τέσον επιτήδειοι εις τα χέρια, ώστε δεν υπήρχε κανείς φόβος μην πάθουν τίποτε. Προς έπιμετρον, είχε τέσσαρα τα μάτια του δι' αυτούς ο Τζών Κάρπεντερ, αν όχι δι' άλλον λόγον, αλλά τουλάχιστον δι' να μην εξαφανισθί μαζί των και το χρηματικόν βραβείον, το όποιον επρόκειτο να λάβουν. "Εκτός τούτου δεν έπρεπε να υποχρεωθί ο «Γοργός» να χασομερήσει εις τας "Αντίλλας, — το όποιον θα συνέβαιναν, αν ο ένας ή ο άλλος από τους δύο μαθητευμένους ναύτας έπεφτε κ' έσπάζε κανένα του χέρι ή πόδι.

"Αφ' ετέρου πρέπει να σημειωθί, ότι σπανίως το πλήρωμα ήρχετο εις σχέσεις με τους επιβάτας. "Ηδύναντο αυτοί κάλλιστα να παρατηρήσουν ότι οι ναῦται

τους άπέρευαν και δεν έζητούσαν να πάρουν θάρρος μαζί των, όπως κάνουν συνήθως και με τέσσην προθυμίαν οι ναυτικοί. Μόνοι ο Ουάγγας και ο Κόρτης έπικναν την κουβέντα με αυτούς, ενώ οι άλλοι, ύπακούοντες εις τας όδηγίας του Χάρρη Μάρκελ, ήσαν πολυ έπιφυλακτικοί. Πολλάκις ο Λουδοβίκος Κλωδιών και ο Ρογγήρος Χινσχιλ είχαν εκπλαγή δι' την συμπεριφοράν των ναυτών, πολλάκις είχαν παρατηρήσει ότι αυτοί εκοβον στην μέσην την όμιλίαν των, όταν έδλεπαν τους επιβάτας να πλησιάζουν, αλλά τίποτε περισσότερον. Καμμίαν ύποψιν δεν ήδύναντο να συλλάβουν.

"Αν έρωτάτε δια τον κ. Πάττερσων, αυτός δά ήτο έντελώς άνίκανος να κάμη την ελαχίστην παρατήρησιν εις το ζήτημα τούτο. "Εβλεπεν ότι το ταξείδι επήγαινε πολυ ευχάριστα, — το όποιον άλλως τε ήτο αληθέστατον, και ήτο κατενθουσιασμένος τώρα, διότι διεσκελίζε το κατάστρωμα χωρίς να σιτηρίζετι ή να πιάνεται κάπου εις κάθε βήμα του, — «ναυτικῶ τῶ ποδί ! »

Ο ελαφρός άνεμος μεταβλήθη εις ελάχιστον, και δι' αυτό μόλις την 24 Αύγουστου, κατά τας 5 το πρωί, ο «Γοργός», βοηθούμενος από ελαφροτάτην βορειοδυτικῆν αύραν, ενεφανίσθη ενώπιον τής Δομινίκας.

Η πρωτεύουσα τής άγγλικῆς αὐτῆς άποικίας ονομάζεται Πόλις των Καλάμων και έχει πέντε περίπου χιλιάδας κατοίκων. Κεῖται επί τής ανατολικῆς ακτῆς τής νήσου, τής οποίας τα ύψώματα την προττατεύουν από την μακρίαν των συχνών αλλαγών άνέμων. "Αλλά ο λιμῆν της δεν προσφλάσσεται επαρκώς από τα μεγάλα κύματα του πελάγους, ιδίως την εποχῆν των μεγάλων παλιρροϊών, και η εν αὐτῇ διαμονή δεν είνε ασφαλής. Τα πλοία κινδυνεύουν να σύρουν τας άγκύρας των, και τα πληρώματα προσέχουν πάντοτε ν' αλλάζουν άγκυροβάλιον με το πρώτον σημεῖον τής κακοκαιρίας.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον, επειδὴ ο «Γοργός» έμελλε να μείνη αρκετὰς ημέρας εις την Δομινίκαν, ο Χάρρης Μάρκελ δρθῶς έπροτίμησε να μην προσορμισθί εις την Πόλιν των Καλάμων. "Επί τῆς αὐτῆς διευθύνσεως, προς την βορείαν άκραν τῆς νήσου, ανοίγεται εξαίρετος όρμος λεγόμενος όρμος του Πόρτσμουθ, όπου τα πλοία δεν έχουν τίποτε να φοβηθουν από τους τυφώνας και τους κυκλώνας, οι όποιοι τόσο συχνά έρημόνουν εκείνας τὸς θαλάσσας.

Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην πόλιν εἶχε γεννηθῆ πρό δεκαοκτῶ ετῶν ο Τζών Χόδχαρτ, ο τέταρτος άριστεὺς του διαγωνισμοῦ, και έμελλε να την επανεύρη πάλιν όργῶσαν προς την πρόδον και

προωρισμένην να καταστῆ σπουδαῖον έμπορικόν κέντρον.

"Ητο Κυριακή, όταν οι επιβάται επέτησαν το έδαφος τής Δομινίκας. Εἶχαν περάσει ἤδη περισσότερον από εξ' ετη, αφ' ότου η οικογένεια του Τζών Χόδχαρτ ανεχώρησεν από το Πόρτσμουθ και επήγε να κατοικήσει εις το Μάντσεστερ τής "Αγγλίας. "Εν τούτοις ο νεαρός Τζών δεν είχε χάσει έντελῶς την άνάμνησιν τῆς νήσου, διότι ήτο δώδεκα ετῶν, όταν ανεχώρησεν από την άποικίαν ο κ. και η κυρία Χόδχαρτ, χωρίς ν' αφήσουν κανένα συγγενῆ εκει. Δεν επρόκειτο να εῦρη ο Τζών οὔτε κανένα άδελφόν, όπως ο Νίλς Χάρμπε εις τὸν "Αγιον Θωμῶν, οὔτε κανένα θείον όπως ο Λουδοβίκος Κλωδιών εις την Γουαδελούπαν. "Ισως όμως να εῦρισκε κανένα φίλον οικογενειακόν, οστις βεβαίως θα έσπευδε να κάμη καλήν ύποδοχῆν εις τους μαθητὰς τῆς "Αντιλιανῆς Σχολῆς.

"Αλλά και φίλον η σχετικόν κανένα αν δεν εῦρισκεν, είχε κατά νουν ο Τζών να κάμη μίαν επίσκεψιν εις δύο ανθρώπους, τους όποίους πολυ αγαπούσε, και οι όποιοι θα έπετοῦσαν από την χαράν των άμα τον έδλεπαν.

"Εκει, εις το Πόρτσμουθ, εζούσεν άκόμη με τον γέροντα σύζυγον της, μία γρηά άραπῖνα, που ήτο άλλοτε εις την ύπηρεσίαν τῆς οικογενείας Χόδχαρτ, και η όποία χάρις εις την οικογένειαν εκείνην, ειχ ν' εξασφαλίσει τα προς το ζην. Και ποία άλλη ψυχὴ εις τας "Αντίλλας θα έμενε τόσο ενθουσιασμένη, τόσο γοητευμένη, όταν θα έδλεπε εκεινο το μεγάλο άγρόρι, παρὰ η Καίτη Γρίνδα, η όποία το είχε κρατήση τόσο καιρόν εις την άγκαλιά της, όταν ήτο μωρό;... Οὔτε η γρηά-Καίτη οὔτε ο σύζυγός της επεριμέναν εκείνην την επίσκεψιν. Δεν εγνωρίζαν ότι ο «Γοργός» έμελλε να σταθμεύσει εις την Δομινίκαν, ότι ο μικρός Τζών θα εῦρίσκετο μέσα εις το πλοῖον και ότι θα έσπευδε να τους επισκευθί.

Μόλις ηγκυροβόλησεν ο «Γοργός», οι επιβάται εκήτησαν να εξέλθουν εις την ξηράν. Δύο ήμερονύκτια θα έμεναν εις την νήσον' είχε λοιπόν αποφασισθί να περιορισθουν εις εκδρομὰς ανά τα περὶχωρα τῆς πόλεως, και να επιστρέψουν το βράδυ εις το πλοῖον. Μία λέμβος του «Γοργού» θα επήγαινε να τους παραλαβάνη από την προκυμάϊαν.

Ο Χάρρης Μάρκελ έπροτίμησε αὐτὸν τὸν συνδυασμὸν διὰ ν' ἀποφύγη πᾶσαν συνάφειαν με τοὺς ανθρώπους του Πόρτσμουθ, εκτὸς τῆς απαιτουμένης προς εκπλήρωσιν των νομίμων λιμενικῶν υποχρεώσεων. Εἰς τοὺς άγγλικούς ιδίως λιμένας υπήρχεν εὖλογος φόβος μήπως συναντήση ανθρώπους οι όποιοι τυχόν εἴχαν γνωρίσει τὸν πλοίαρχον Πάξτων η

κανένα ναύτην του πληρώματος του. "Επρόντισε λοιπόν ο Χάρρης Μάρκελ την άγκυραν του «Γοργού» εις άρκετην απόστασιν από την παραλίαν και άπηγόρευσεν εις τους ναῦτας του πᾶσαν συγκοινωνίαν με την ξηράν. "Επειδὴ μάλιστα δεν ειχεν ανάγκην οὔτε τα τρόφιμά του ν' ανανεώση, εκτὸς μόνον του νεοῦ κρέατος και του αλεύρου, έλαβε τα μέτρα του όπως και τούτο γίνη εσον το δυνατόν άθροῦδως...

Ο Τζών Χόδχαρτ δεν είχε λησμονήσει τους δρόμους και τας τοποθεσίας του Πόρτσμουθ, και δι' αὐτὸ ανέλαβε να κάμη τα καθήκοντα οδηγού των συμμαθητῶν του. Αὐτοί εγνωρίζαν ότι ειχε διαθέσει να τρέξη πρώτα-πρώτα να φιλήσει και ν' άγκαλιάσει τους γέροντες Γρίνδας εις το σπιτάκι των. Δι' αὐτὸ, μόλις απέβιασθήσαν, διέσχισαν την πόλιν και διηυθύνθησαν προς το προάστειον, του όποιου τα τελευταία σπιτῖα είνε σκορπισμένα μέσα στα δένδρα τῆς έσοχῆς.

Ο περιπατὸς των δεν διήρκεσε πολυ. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ὅλοι εστάματῆσαν εμπρός εις ένα πτωχικὸ σπιτάκι, πολυ καθρόν, κείμενον εντὸς κήπου με όπωροφόρα δένδρα, εις την άκραν του όποιου ήτο μία αὐλίτσα, όπου εβουσκαν θριθις και άλλα πουλερικά.

Ο γέρος εδούλευσεν εις τον κήπον, η γρηά ήτο μέσα στο σπιτάκι, και εδγκινεν από εκει την στιγμῆν που ο Τζών Χόδχαρτ εσπρωξε την θύραν του περιφράγματος.

(“Επεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΑ

“Αγαπητοί μου,

το παιδία, με το τραμ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἀνεβαινανεἰς τὴν πλατείαν του Συντάγματος. "Εφάνοντο γυμνασιόπαιδες, και θα ήσαν βεβαίως συμμαθηταί, διότι η κοινωνική των τάξις ήτο διαφορευτική και η φιλιὰ των, — η γνωριμία των μάλλον, — δεν θα είχε συναφθί άλλου παρά εις τα μαθητικά θρανία.

Εἶπα ότι η κοινωνική των τάξις ήτο διαφορευτική. Τούτο δεν σημαίνει ότι ενας ήτο πρίγκιψ και ο άλλος χωρικός. "Οχι! και τα δύο παιδία ανήκον εις οικογενείας τῆς μεσαίας τάξεως, ίσως επίσης ευπρόσους και έπίσης έντίμους. "Αλλ' η οικογένεια του ενός ήτο εξ' εκείνων αι όποιαί ανατρέφουν τα παιδία

των με μεγαλητέραν προσοχήν, με περισσότεραν αυτηρότητα, — ενώ η οικογένεια του άλλου ήτο εξ' εκείνων, αι εποιαι τα χειραφετου ένωριτερα του δεοντος. Τούτο εφαινετο εκ πρώτης όψεως από το ύφος, τους τρόπους και την περιβολήν των δύο νεανίσκων' αλλά το έννησα και από την συνομιλίαν, την όποιαν, καθήμενος όπισθεν των, ήκουα χωρίς να θέλω.

— "Ερχεσαι απόψε να πάμε στο θέατρο; ήρώτησεν ο ένας.

— "Οχι! άπήντησε με ζωνήν και με νεῦμα ο άλλος. — Μά γιατί, καίμενε; Οχ πάμε στη «Νέα Σαληνή» να γελάσωμε... Ξερίεις, απόψε παίζει τον «Κύριο Προσωπάρχη»...

— Ναί... μά μου είπαν πῶς αὐτὸ τὸ ἔργο δὲν εἶνε γιὰ παιδιὰ.

— Καὶ ποῖός το εἶπε;

— Ο μπαμπᾶς... Πῆγαν προχθὲς με τὴ μαμμά, καὶ δὲν ἤθελαν με κανέναν τρόπο νὰ με πάρουν...

— Δὲν βραβεύσαι! Παιδιὰ εἴμαστε τῶρα ἡμεῖς; "Όλα τὰ θεάματα μποροῦμε νὰ τα βλέπωμε... Νᾶξερεις πόσοι μικρότεροι ἀπὸ σὲ νὰ πηγαίνουν...

— Τὸ ξέρω, ἀλλά...

— "Αλλά; δὲν ἔχει!... Νὰ ἐλθῆς ἀπόψε νὰ πάμε στὸ θέατρο.

— Πολυ δύσκολο...

— Μά γιατί;

— Πρῶτον δὲν ἔχω λεπτὰ...

— "Εχω ἐγώ, μὴ σε μέλη... Μιὰ δραχμὴ ο καθένας θὰ δώσωμε, μιὰ και δέκα... ἐπιτέλους σὲ δανείζω.

— Εὐχαριστῶ... ἀλλὰ πῶς θὰ ἐξοφλήσω; ο μπαμπᾶς δὲν μου δίνει ποτὲ λεπτὰ...

— Μην εζορῶξ, σὲ τρατάζω. "Εγὼ πάντα ἔχω λεπτὰ, γιὰ τὸ μπαμπᾶς μου δίνει ὅσα θέλω.

— Καὶ μὲνα μου δίνει ὅσα θέλω, εσπευσε νὰ διορθώση ο άλλος κατακκόκινος, — ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρη τί τα θέλω. Γιὰ τὸ θέατρο δὲν θὰ μου εδινε ποτὲ... "Επειτα, δὲν μᾶφνει τὸ βράδυ νὰ βγαίνω μόνος.

— Μά ὄχι μόνος! Θὰ περάσω ἐγὼ νὰ σε πάρω ἀπὸ τὸ σπιτί, και θὰ ποῦμε πῶς θὰ πάμε στὸ Φαουλῆ.

— Μὴ μόνος, ἐνοῶ χωρὶς τὸ μπαμπᾶ και τὴ μαμμά. Μὲ άλλον κανένα δὲν μᾶφνουν.

— Μά δὲν εἶπες ὅτι πηγαίνουν στὸ θέατρο και δὲν σε πέρνουν;

— "Οχι πάντα... εἶνε και βραδυ ες ποῦ με πέρνουν!

— Δὲ βραβεύσαι!... "Εγὼ, παιδί μου, ἀν ἔκανα τὴ ζωὴ τὴ δική σου, θὰ εσκαζα σ' ἕνα μῆνα...

— Μπᾶ!... γιατί τάχα;

— Γιὰ τὴν εἶσαι... Νά, ποῦ πηγαίνεις τῶρα;

— Εἰς τὸ Ζίππειον... με περιμέ-

νει ο μπαμπᾶς. Αὐτὴ τὴν ὥρα κανὼ μάθημα ἰδιαιτερο, και μετὰ, πηγαίνω και τον βρισνω.

— "Εγὼ μὲνω στὸ Σύνταγμα μόνος μου... δηλαδὴ με τὴν παρέα. "Εκει διασκεδάζω ὅσο θέλω και ὅτι ὦρα θέλω γυρίζω μόνος μου στὸ σπιτί... "Α! ἐγὼ δὲν θέλω κανένα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου!

— Κ' ἐγὼ δὲν θὰ ἤθελα κανένα... ἀλλ' ἀποῦ εἶνε κάποιος...

— Φθάνει λίγη θείλεις γιὰ νὰ τον ξεφορτωθῆς... Τί νομίζεις; και ο μπαμπᾶς ο δικός μου δὲν ἤθελε νὰ μου κάμη τὰ ἴδια; "Αλλὰ εσῆκωσα κεφάλι και ἀπετινάξα τὸ ζυγὸ... Μιὰ, δύο, τρεῖς... ἐπιτέλους βραβέθηκε και μᾶριτε...

— "Α, ἐγὼ δὲν θέλω νὰ πικραίνω τὸν πατέρα μου...

— Καὶ στέκεσαι νὰ σε πικραίνῃ ἐκεῖνος... "Ας εἶνε... ὀρεβοάρ...

Τὸ τραμ εἶχε φθάσει εις την Πλατείαν. Καὶ η συνομιλία διεκόπη, διότι ο ένας κατέβη και έσπευτε να ένωθί με τους φίλους του, οι όποιοι τον επεριμέναν, όμώφρονες και όμύτυχοι, να διασκεδάσουν... ο άλλος εξηκολούθησε τον δρόμον του με το τραμ εως την "Αγγλικῆν "Εκκλησίαν, και από εκει εξικίνησε μόνος και σεμνός δια το Ζίππειον, όπου τον επεριμέναν οι γονεῖς του.

"Αργότερα τον εἶδα πάλιν ἐν τῶ μέσῳ του μπαμπᾶ και τῆς μαμμάς, καθισμένον εις ένα τραπέζακι του "Αναψυκτηρίου, κοντὰ εις τὴν ὀρχήστραν. "Ησταν μὲ τῶν και δύο-τρεῖς άλλοι, φίλοι τῆς οικογενείας, και συνωμιλοῦσαν κ' ἐγελοῦσαν και διασκεδάζαν πολυ. Μειδίχμα εὐτυχίας και άγνωότητος ἐπλανῶτο διαρκῶς εις τὸ πρόσωπον του μικροῦ. Οι λόγοι του φίλου του δεν τον επηρέασαν καθόλου. Εἶμαι βεβαίος ότι την συντροφιάν εκείνην την επροτιμούσε καλλίτερα από κάθε άλλην εις τον κόσμον. Εἶχε συνηθίση νὰ εἶνε εὐτυχῆς μόνον με τους γονεῖς του.

Δὲν ἀρνοῦμαι ότι και ο άλλος θα ήτο την ὥραν εκείνην εὐτυχῆς εις την Πλατείαν, με τους ζωηρούς του φίλους, γελῶν, σιζητῶν, άσειολογῶν, τρέχων επάνω-κάτω και καταρτίζων συνδυασμούς δια την θεατρικῆν απόλαυσιν τῆς βραδυᾶς... "Αλλ' από τας δύο εὐτυχίας πολυ μεγαλητέρα μου εφάνη η πρώτη. "Εμκαίριτα τον μικρόν, ο όποιος εχει γονεῖς αὐστηρούς, κρατοῦντας αὐτὸν εις γλυκύν περιορισμόν, — και εταλάνισα τον άλλον, ο όποιος απολαμβάνει τώρα μίαν πρόωρον ελευθερίαν, χάρις εις την άνοχήν και την αδυναμίαν των γονεῶν του, δια την όποιαν ίσως μίαν ἡμέραν, — τὸ ἀπεύχομαι, — θὰ μετανοήσουν και αὐτὸς και εκεινοί.

Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΙΚΗΝ ΔΙΑΛΕΚΤΟΝ

Μέσα σ'ὸ εὐμορφο κλουβάκι του, ποῦ εἶνε στολισμένο μὲ χορταράκια καὶ διάφραρα λιχουδέματα, κερὶ καὶ κανναβοῦρι, παντσεπάνι, κόκκινα κεράτια που κρέμονται στὰ καγκελλάκια, ὁ μικρὸς μας σπουργίτης κάθεται καὶ κυττάζει ἔξω. Κυττάζει τὸν οὐρανὸν, καὶ δὲν θύμει. Δὲν γνωρίζει ἀπὸ ποῦ βρασιᾶ ἢ σκούφια του, ποῖοι εἶνε οἱ συγγενεῖς του, καὶ τί κάνουν, καὶ πῶς ζοῦν.

Ἐχει κάμνη, πρὸδούς τὸ πουλάκι που εἶχε πέτη μιά φορά στὰ χρώματα τῆς πλατείας! Ἀπὸ τότε τὸ σωματάκι του ἐγένετο σιγά-σιγά μὲ ὠραῖα φτερά...

Ἡ κοιλίτσα του ἔχει χρώμα ἀνιχτὸ σταχτί· ἐπάνω ἀπὸ τὰ ποδαράκια του ἔχει κατὶ φτεράκια, ἕπως οἱ καλτσουναῖοι πετίνει, εὐνὰ νὰ φορῆ παντελονάκι· τὰ σκεῦρα καὶ γυαλίστερα φτερουγάκια του τὸ κάμνουν νὰ φαίνεται εὐνὰ εἶνε τυλιγμένο μὲ γούνα· τὸ κεφάλι του ἔχει χρώματα ἀσπρο καὶ φουντουκί· εἰς τὸν λαιμὸν του θαρρεῖτε πῶς φορεῖ μπασί, καὶ εἰς τὸ στηθάκι του ἀρχίζει νὰ διακρίνεται τὸ μαῦρο πουλό, ἢ μέλλουσα γραβάτα, τὴν ὅποιαν ἢ κυρὰ Φύσιν δένει εἰς τὸν λαιμὸν τῶν κυριῶν Σπουργιτῶν...

«Εἶσαι κλεισμένος στὴ φυλακή, φιλαράκο!»

— Πιο ὀκ! πιο ὀκ! Δυὸ φωνοῦλες, δυνατὲς καὶ γλαστὲς, ἀκούονται ποῦ σχίζουν τὸν ἀέρα. Δυὸ σπουργιτάκια συνομιλεῖα μὲ τὸ δικὸ μας, — μὲ πούπουλα λεπτὰ ἀκόμη, μὲ μάτια ποῦ λάμπουν ἀπὸ νεότητα, ἀπὸ ἥλιο καὶ ἀπὸ πονηρὴ ἐξυπνάδα, — ἔρχονται καὶ κάθονται, καθὼς παίζουν τὸν κυνηγητὸ, ἐπάνω στὸ παράθυρο, ὅπου εἶνε τὸ κλουβί.
— Πιο ὀκ! Εἶσαι κλεισμένος στὴ φυλακή, φιλαράκο;
— Ὅχι, καλέ! εἶμαι στὸ σπιτί τῆς μαμμῆς...

— Στῆς μαμμῆς σου;... Καὶ τίλογῆς εἶνε ἡ μαμμῆ σου;

— Πολὺ καλὴ καὶ εὐμορφη. Ἐχει μεγάλα φτερά χρυσαῖα καὶ σγουρά, ἐπάνω στὸ κεράλι τῆς καὶ στὸ λαιμὸ τῆς... Ἔνα εὐμορφο ῥόμφο κόκκινον εὐνὰ τὰ κεράσια... Κάτι μάτια γαλανὰ ποῦ ἔχουν τὸ χρώμα τ' οὐρανοῦ... Δὲν πετᾶ ἔμωσ.

— Χί! χί! χί! Τί περιεργο πουλί... Καλέ, αὐτὸ που λὲς εἶνε γυναῖκα, βρε κουτεντέ!...

— Ἐλεῖ; που βλέπεις, ἔχομε μαμμάδες, μὲ φτερά... καί μας ζεσταίνουν!

— Μὴ, καὶ αὐτὴ εἶνε ζεστή! εἶπε ὁ καϊμένος ὁ σπουργίτης, παραζαλισμένος.

— Εἶνε κακιά, ἀφοῦ σε φυλακίνει!...

— Μοῦ ἀνοίγει πολὺ συχνὰ τὴν πόρτα. Παίζω μαζί της... Τρυπῶ μὲσα σ'ὸν κόρφο τῆς, σ'ὰ μαλλάκια τῆς...

— Μὰ δὲν πετᾶς ποτέ... Τί τα θέλεις τότε τὰ φτερά;

— Νὰ μὲ συγχωρῆ ἡ εὐγενία σου! εἶπε ὁ σπουργίτης, καὶ παρ' ὀλίγον ν' ἀρχίσῃ τὰ κλόμματα ἀπὸ τὴ στενοχωρία του. Πετῶ μὲσα στὸ σπιτί.

— Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ εἶσαι εὐχαριστημένος, θὰ πῆ πῶς δὲν εἶσαι πολὺ ἀποικτιχὸς.

— Τρώγω ὠραῖα πράγματα!... Ἐχω γλυκά, πάστες, κεράσια, ὅσα θελω!

Οἱ ἄλλοι ἐλοξοῦντα: ἔχουν λιλάκι κατὰ τὸ κλουβί· ἀρχισαὶ νὰ ζηλεύουν καὶ αὐτοί.

— Ἐμεῖς ὁμῶς ἔχομε τὸ πλεονέκτημα ποῦ ζητοῦμε καὶ εὐρίσκουμε

μονάχοι μας τὸ φαγητὸ μας. Ἐν ἀνάγκη τὸ ἀρπάζομε... νὰ! ἔτσι!

Ἐπήδηξεν ἐπάνω σ' ἕνα κομμάτι κανταίφι ποῦ ἦταν περυσμένο στὰ σύρμα τῶν κλουβιῶν, ἀρπάζεν ἀπὸ μίξ κομμάτια ὁ καθένας καὶ ἐπέταξεν πέρα.

— Καλὴ ἀντίμαξ, φιλαράκο!... Καὶ νὰ μὴν κακιάς μεζὶ μας!

Ὁ σπουργίτης ἔμεινε εὐνὰ γχῆς...

Ὅχι πῶς ἐλυπότανε τὸ κανταίφι ποῦ του ἀρπάξανε... Μὰ εἶχε στενοχωρηθῆ πολὺ ἀπὸ τὰ πιεράγματα τῶν, καὶ ὅλο ἐκουδούνηζαν σ' αὐτὰ τὰ λόγια: α— Εἶσαι κλεισμένος στὴ φυλακή...

Τί τα θέλεις τὰ φτερά: Ἀφοῦ εἶσαι εὐχαριστημένος, θὰ πῆ πῶς δὲν εἶσαι πολὺ ἀπαιτητικὸς...

Ἀόγισ, ποῦ ἔχαν εἰπωθῆ μ' ἐκείνην τὴν νόστιμη, ἀλλὰ καὶ πολὺ δύσκολη προφορά τῆς σπουργιτικῆς διαλέκτου, — δύσκολη διὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἐννοεῖται!

Καὶ τὰ λόγια αὐτά του ἔφεραν στὸ μυκλὸ ἕνα σωρὸ ἀναμνήσεις, σκοτεινὲς καὶ ἀνακατωμένες...

(Ἔπειτα συνέχισεν) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ἐτρόμαξα μὲ αὐτὴν τὴν ἀπρόοπτον ἐρώτησιν. Ὑποθέτω μάλιστα ὅτι ἐκίτρινισα.

— Ναι, ναι! μὲ μιτεῖς! ἐξηκολούθησεν ἡ Φρόσω. Ὅλοι σας μὲ μισοῦτε. Ἡ θεία Βαρβάρὰ λέγει πῶς, εὐνὰ ἦταν αὐτὴ σ' ἡ θεία σου; θὰ με φαρμάκωνε. Ναι, ἔτσι εἶπε. Ἐσεῖς ὁμῶς δὲν θὰ με φαρμακώσετε, αἱ;

— Ὄ! Φρόσω μου! τῆς ἀπήνητα ἐγὼ, πῶς εἰμπορεῖς καὶ λὲς τέτοιον φοβερὸν πράγματι; Καὶ νὰ τα συλλογίσῃσαι ἀκόμα, δὲν πρέπει... Αὐτὰ σας μαθαίνουν στὴ Βλαχία;

— Θέλεις νὰ πῆς πῶς εἶσθε καλλιτέρες ἐσεῖς αἱ Ἑλληνίδες, αἱ;... Ἐγὼ εἶμαι Βλάχα, εὐνὰ καὶ ὁ πατέρας μου ἦταν Ἑλληνας... Καὶ τὸν ἀγαπῶσιν ἐγὼ, τὸν πατέρα μου, εὐνὰ καὶ ἤμουν πολὺ μικρὴ, ὅταν ἐξοῦσε... Ἡ μητέρα μου πολὺ τὸν ἀγαποῦσε...

— Τὸ ξεύρω, ἀπήνητη, καϊμένη Φρόσω. Κ' εἰμὲς τὸν ἀγαποῦμε... πῶς εἶνε λοιπὸν θανατὸν νὰ θελωμε τὸ κακό σου;

— Μὰ... ἀφοῦ πρόκειται ἐγὼ νὰ σας διώξω;

— Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ διαφορετικὰ.

— Καὶ ἡ θεία Βαρβάρὰ λέγει πῶς θὰ εἶσθε εἰς τὸ ἐξῆς φτωχοί... μὰ, πολὺ φτωχοί! Σὺν ζητιάνοι!

— Ἐτὺ δὲν φταῖς σ' αὐτό...

— Ὅπωςδὴποτε, εὐνὰ ἤμουν ἐγὼ στὴ θέσι σου, θὰ τὴν ἐμισοῦσα φοβερὰ τὴν ἐξαδέλφη μου! ἐφώναξε μὲ πῆσμα ἡ Φρόσω.

— Σὲ παρακαλῶ, μὴν ξαναπῆς αὐτὰ τὰ λόγια... Πᾶμε ὁμῶς τώρα κάτω, διότι ἀργεῖ ἀκόμα ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, καὶ σὺ πρέπει νὰ πάρῃς κατὶ τι, ἀφοῦ ἔρχεσαι ἀπὸ τὸ ταξεῖδι... θὰ πιούμεε μαζί γάλα... Ὑστερὰ θὰ πᾶμε νὰ δῆς τὸ σπιτί καὶ τὸ περιβόλι...

— Θελω γάλα, ἀπήνητησεν ἡ Φρόσω, εὐνὰ ἔχετε μάλιστα καὶ πολλὰ βουτήματα... Ἀλλὰ δὲν ἔχω καμμιά ὄρεξι νὰ γυρῶ καὶ νὰ κυττάζω σπιτῖα καὶ δένδρα...

— Μὲ θὰ στενοχωρηθῆς πολὺ νὰ μὲνῃς ἀφοῦ δὲν σ' ἀρέσει τὸ κτήμα σου.

Ἡ Φρόσω εἶπε τίποτε. Μὲ ἤκολούθησεν εἰς τραπεζαρίαν, ὅπου ἦτο στρωμένο τὸ τραπέζι, μὲ φλυτζάνια διὰ τὸ γάλα, ὅλα στὴν ἐντέλειαν. Ἐίχαμε καὶ γλυκίσμα καὶ βουτήματα ἀφθονώτατα καὶ εἰς τὴν μέσην ἕνα μεγάλο ἀνοδοχολεῖον μὲ ὠραιότατα τριαντάφυλλα καὶ ἡ φρουτιέρα ἦτο γεμάτη ἀπὸ μεγάλα κεράσια καὶ βερούκωνα. Ἦσαν ἀνοιχτὸ τὸ μεγάλο παράθυρο, καὶ τὸ δροσερὸ ἀεράκι ἔφερνε μὲσα ὅλην τὴν εὐωδίαν τοῦ κήπου.

Ἡ λυγροφυσιονομῶν ἡ Φρόσω ὅταν εἶδεν αὐτὴν τὴν ἐτοιμασίαν Ἐκάθησεν εἰς τὴν πρῶν καρέκλα που ἔτυχε κοντὰ τῆς καὶ ἐκύτταξε ὀλόγυρα κατευχαριστημένη. Τὰ ἄλλα παιδιὰ ἐκάθησαν στὰς θείας τῶν, καὶ ἐγὼ εἰς τὴν καρέκλαν τῆς μητέρας διὰ νὰ κόμω τὰ καθήκοντα τῆς οἰκοδεσποίνης. Ἡ μητέρα δὲν κατέβηκε ἐκείνην τὴν ὥραν. Ἡ θεία ν' ἀφίστη μὲν τὰ παιδιὰ μὲ τὴν Φρόσων, διὰ νὰ πάρῃ θάρρος ἢ ἐξαδέλφη μας καὶ νὰ γνωρισθῇ καλλίτερα μ' ἐμᾶς.

Ἡ Φρόσω μὲς ἐκύτταξε ὅλους μὲ τὴν σειρὰν ἰδίως ὁμῶς ἡ προσοχή της προσηλώθη, ἐπάνω στὴν Ἀγνήν, ἡ ὅποια ἦτο πολὺ εὐμορφο κορίτσι, ἢ καλλονὴ τῆς οἰκογενείας μας. Ἡ ροδόλευκος ἐπιδεμῆς τῆς Ἀγνῆς καὶ τὰ ὀδύξανθα μαλλιά της εἶχαν κάμῃ μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὴν ἐξαδέλφη μου.

— Ὄ! τί εὐμορφη ποῦ εἶσαι! εἶπε στὴν ἀδελφὴν μου. Ποτέ μου δὲν εἶδα στὴ Βλαχία τόσο εὐμορφα ξανθὰ μαλλιά!

— Στὴ Βλαχία! διέκοψεν ἡ Ἀγνή, ἡ ὅποια ἔγινε κατικέκκινη, διότι ἤκουσεν ἡ τῆς ἐπαινοῦν τὰ μαλλιά της. — Ἐσεῖς λοιπὸν βλάχικα; — ἐπρόσθεσε διὰ ν' ἀλλάξῃ τὸ θέμα τῆς ἐμιλίας.

— Ὄ! πολὺ λίγα, ἀπήνητησεν ἡ Φρόσω. Ἡ μητέρα μου δὲν μ' ἀφίνει νὰ τα μιλω. Εἶχε μάθη καὶ ἡ ἴδια τὰ ἑλληνικά, καὶ μου εἶχε πάντα ἑλληνίδα δασκάλισσαν. Ἐτσι εἶχε παρῆγγεῖλη ὁ πατέρας μου ὅτι δὴποτε καὶ εὐνὰ συνέβαινε, νὰ μάθω καλὰ ἑλληνικά. Ἀχ! ὁ καϊμένος ὁ πατέρας μου...

Καὶ τὰ μαῦρά της μάτια ἐθόλωσαν ἔξαφνα. Παρ' ὀλίγον νὰ τὴν πῆρουν τὰ δάκρυα. Ἀλλ' ἀμέσως ἐκρατήθη.

— Τι μὲ κυττάζετε ἐτσι; Μὲ βλέπετε εὐνὰ εἶμαι κανένα περιεργο τέρας; κακόπαιδα ποῦ εἶσθε! Δὲν μ' ἀρέσετε, τὸ ξέρετε;... Ἐτὺ ὁμῶς μ' ἀρέσει; πολὺ πολὺ, — εἶπε καὶ ἀπλωσε τὸ χέρι της στὰ μαλλάκια τῆς Ἀγνῆς. Εἶσαι ξανθὴ, εὐνὰ ἀγγελάκι. Ἐλα μαζί μου, πᾶμε στὸν κήπον... Ἀκου δὲ! Ἐχω σκοπὸ νὰ σου δώσω τὰ μισὰ πλοῦτη μου.

Ἡ Ἀγνή ἔμεινε, — εὐνὰ νὰ τα εἶχε χαμένα. Ἐγύρισεν καὶ με εἶδε, εὐνὰ νὰ ἔζη-

τοῦσε βοήθειαν. Ἐγὼ τῆς ἔκαμα νεῦμα νὰ ὑπάγῃ μαζί μὲ τὴν Φρόσω. Ἀρπάζε τότε ἡ Φρόσω τὴν Ἀγνήν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ ἔτρεξαν εἰς τὸν κήπον καὶ αἱ δύο...

Ὁ Μάριος, ὅλην τὴν ὥραν που ἐπὶ νάμει γάλα, δὲν εἶχε προσφέρει λέξιν. Ἐφαίνεται ὅτι οἱ περιεργοὶ τρόποι τῆς Φρόσως δὲν τὸν ηὐχάριστησαν καθόλου. Ἀλλὰ καὶ τὰ μικρότερα παιδιὰ δὲν ἦσαν εὐχαριστημένα.

— Καλέ, τί τρελλὸ κορίτσι εἶνε αὐτό; εἶπε ὁ Πέτρος. Εἶδες πῶς τὴν ἐτράβηξε, τὴν Ἀγνή;

— Τώρα νὰ δῆ! ἐπρόσθεσεν ὁ μικρὸς Βρασιδάς. Ἀμα μὲ ξαναπῆ κακόπαιδο, θὰ τῆς δώσω μιά γροθιά!

— Ἀ! μὴ λένε ἀνοήσιες! διέκοψεν ὁ Μάριος τοὺς μικρούς. Δὲν βλέπετε πῶς φαίνεται ὅτι ἀγαποῦσε τὸν πατέρα της; Ἐπῆγε νὰ κλάψῃ, ὅταν ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ! Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔχει καλὴ καρδιά, καὶ πρέπει νὰ τὴν ἀγαπάτε...

— Ἐμένα μ' ἀρέσει! εἶπε ἡ Λιλίκα. Δὲν ἦτον ἀνάγκη νὰ προσθέσω ὅτι καὶ ἐγὼ εἶχα συμπαθήσῃ πολὺ τὴν ἐξαδέλφη μου ἀπὸ τὴν

στιγμὴν ποῦ τὴν πρωτοεῖδα. Δι' αὐτὸ ἤυρα πολὺ ὀρεθὸς τὰς παρατηρήσεις που ἔκαμην ὁ Μάριος εἰς τοὺς μικρούς. Ἡσθινόμην ἔμωσ εὐνὰ βάρως στὴν καρδιά μου, ὅχι τόσον διότι ἐπρόκειτο μὲ ὀλίγας ἡμέρας νὰ μείνωμεν πτωχοί, ὅσον διότι ἐβλεπα ὅτι, μὲ τὸν δύστροπον καὶ φιλόποτον καὶ ἀλλοπρόσαλλον χαρακτήρα τῆς ἐξαδέλφης μου, θὰ ἦτο δύσκολον νὰ ἔχω εὐλικρινὴ φίλιαν μαζί της.

— Ἀχ! Μάριε! τὰ ἤλπικες αὐτὰ; εἶπα, ὅταν ἔμεινα μόνη μὲ τὸν μεγάλο ἀδελφόν μου.

— Ὅχι πρέπει νὰ τα περιμένῃ ὁ ἀνθρώπος, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν ἀπελπίζετι ποτέ του! μού εἶπε πρὸ ὀλίγου ἡ μητέρα, — ἀπήνητησεν ὁ Μάριος.

Καὶ μου πρῆστης ποῖα ἦτο ἐπὶ τοῦ πρῆστος ἢ κατὰ τῆς μας. Ἡ μητέρα εἶχε γράψῃ εἰς τοὺς συγγενεῖς της, εἰς τὴν Σύρον, καὶ ἐπερίμενον ἀπάντησιν τῶν. Ἦτο ἀποφασισμένη νὰ μὴν ἐπιστρέψῃ πλέον εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ νὰ μὲς

πάρῃ καὶ νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν τῆς πατρίδα, ὅπου θὰ ἤμπορούσε νὰ μὲς μεγαλώσῃ μὲ τὴν σύνταξιν τοῦ πατέρα καὶ τὰ ὀλίγα χρήματα που εἶχαν μείνη ἀπὸ τὴν προικὰ της...

Ἐπέρασεν ἀρκετὴ ὥρα. Ἡ Ἀγνή καὶ ἡ Φρόσω δὲν ἐπέστρεφον. Ἐρχισαν ν' ἀνησυχῶ, καὶ το εἶπα εἰς τὸν Μάριον.

— Πᾶμε, εὐνὰ θέλῃς, στὸν κήπον νὰ τες βροῦμε, μού ἀπήνητησε πρὸς ἄκρον ἐκείνος.

«Ἐπεσε κακὰ γῆ: μὲσα στὰ χόρτα.» (Σελ. 246, στήλ. α')

Ἐξικινήσαμεν οἱ δύο μὲς ἐγυρισάμεν ἀπὸ τὴν μίαν δεινροστοιχίαν εἰς τὴν ἄλλην, ἐπήγγαμεν εἰς τὸ περίπτερον ἐκκετᾶμεν εἰς τὸ τεχνητὸν σπήλαιον, εἰς τὸ σπιτάκι τῶν σκύλων, εἰς τὰ κοτέσια· ἀλλὰ τὰ δύο κορίτσια πουθενὰ δὲν ἐφάνοντο.

— Ἀ; δούμε καὶ στὴν Ἐρημιὰ! εἶπεν ὁ Μάριος.

Ἡ Ἐρημιὰ, ὅπως τὴν ἐλέγχμεν, ἦτο μίξ ἀπόκεντρος γωνία τοῦ κτήματος, ἐπάνω εἰς ἕνα μισρὸν ὕψωμα τῆς γῆς, ὅπου τὰ χαμῆκλα καὶ τὰ ἀγριοπούλια δὲν ἐφύτρωναν χωρὶς καμμίαν κηπουρικὴν

τρι, ὅτε ἂν τὴν γνωρίζῃ, εἰμπορεύς νὰ ἐξ-
 απαύσῃ·) Ρόδου τῆς Ἀνατολῆς (πάλυ με
 συνεκίνησαν τὰ τρυφερά σου λογάρια) Οὐρά-
 νιον θόλον, Ἀκακίαν (ἐλλογιμένης νὰ ἐπο-
 κλείσῃ γραμματισμὸν εἰς τὰ ἔξ τετράδια, τὰ
 ὅποια μου ἔστειλές ἐσχάτως, ὅτε μου ὄρει-
 λες 60 λεπτά) Αἰγυπτιακὴν Μούμιαν (κα-
 λῶς ἤθεες πάλιν εἰς τὴν προσεῖράν μας Κηφι-
 στάν) Ἀρθοῦσαν Νεότητα ([E] διὰ τὴν ὠ-
 ραίαν ἐπιστολήν ἔγινε καλὰ ἡ μαμμά;) Ναυ-
 τοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου (οἱ Ἀσκήσεις
 δεκταί· πῶς εἶνε ὁ ἀδελφός;) Α. Ι. Α. Γ. (ἡ
 διδραχμοῦ εἰσφορά σου διὰ «Ἑλληνοπαιδα»
 κατατέθη ὑπὸ στοιχεῖα Ν. Χ. Π. ὁ περὶ οὗ
 ἐρωτῆς δὲν ἔχει ψευδώνυμον) Ἑλληνικὴν
 Νῆσον (τόμοις ἔστειλα· δὲν εἶνε ἀνάγκη
 «σπουδαίας ἀφορμῆς» διὰ νὰ μου γράψῃς, οὐ-
 ποτέ μὲ γαλλίζουσι αἱ ἐπιστολαὶ τῶν φίλων μου·
 ὅστε μὴ διαστῆξῃς καὶ μὴ ἀφίνῃς νὰ παρερ-
 χεται ὁλόκληρον ἔτος χωρὶς ἐπιστολήν) Προη-
 γητὸν Ζεφύρου (ἂς ἐλπίσω λοιπὸν ὅτι θὰ με ἀπο-
 ζημιώσῃς ὁ περὶ οὗ ἐρωτῆς δὲν ἔχει ψευδῶ-
 νυμον) Ἀγγελίαν τῆς Νίκης ([E] διὰ τὴν
 ὠραίαν ἐπιστολήν) Κ. Χ. Κωνσταντινου,
 Πολικὸν Ἀστέρην (σὲ συγχαίρω εὐχομαι τὴν
 αὐτὴν ἐπιτυχίαν εἰς ὅλην σου τὴν ζωὴν) Ἐ-
 φηθὸν τῶν Ἀντικειμήτων (βιβλια, αὐτὰ εἶνε
 τὰ καθαντὸ παιδικὰ πνεύματα) Πρωτικὴν
 Καλύβην (ναί· ἀλλὰ περὶ ψευδωνύμου δὲν
 ἐπιτρέπεται νὰ εἴπω) Κυρίαρχον τῆς Θα-
 λάσσης (τὸν ὅποιον αἱ ἐξετάσεις ἀνέδει-
 ξαν πρῶτον μαθητὴν τῆς τάξεώς σου εὖγε!)
 Ταρλαμπούμαν (ἔστειλα «Διηγήματα»
 Ξενοπούλου· καλὸς εἶδες ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν
 τοῦ ἀντικτύπου σου, πολὺ ὀλίγα ἀκόμη μέ-
 νουν) Νοσητὴν Ρομφαίαν ([EEE] διὰ τὴν
 ὠραίαν ἐπιστολήν) Ἀετοῦ τῆς Καιρω-
 νείας (τὸ γράμμα σου) πολὺ καλὸν· ἀλλὰ νὰ
 φρονίσῃς νὰ δυναμώσῃς εἰς τὰ ἑλληνικά· δὲν
 εἶνε εὐχάριστον νὰ μείνῃ κατεῖς εἰς τὴν ἰδίαν
 τάξιν) Πύργον τῆς Πέτρας (καλὴ ἐρώτησις
 καὶ αὐτὴ καμμίαν φορὴν θὰ τὴν προτείνω)
 Κολυμβητὴν Καρτεσιον (ἐνέκρινα καὶ ψ. ὠδῶ-
 νυμο· διὰ τὴν ἀελεθὴν σου) Δωδώνην (σὺ
 ἄνωγες δὲν εἶσαι ἀπὸ ἐκεῖ οὐς· ποῦ με δυσαρε-
 στοῦν ἔγινε καλὰ ὁ ἀδελφός σου;) Νεκτοσύ-
 λακα (ποῦ τόπος νῆπαντῶ εἰς ὅλας τὰς ἐρω-
 τήσεις ἂν ἦμιν ἦτο καμμίαν σπουδαία, ἔνα-
 γράψῃς τὴν) Ἀθῶν καρδίαν, Τζάμον Ἀνα-
 κατωμένον ([E] διὰ τὴν ἐυνοϊκωτάτην ἐπιστολήν·
 καὶ ὁ Ἀνακίας ἐγέλασε πολὺ· ἀλλὰ... νὰ μου
 γράψῃς συχνότερα) Θεσσαλομάγνην (ἐλαβὸν)
 Κνασοῦν Νεῖλον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐξ-
 σπᾶσμα) Κῆμα τοῦ Παλῆρου (ἔγιναν δεκταί)
 Μακρολαίμην (βραβεῖον ἔστειλα) Μυμητὴν
 τοῦ Σανταροῦ (σοῦ ἔστειλα τὸ Σῆμα διὰ νὰ
 το φορῆς με ὑπερηφάνεαν καὶ χαράν) Εἰρη-
 νὴν τὴν Ἀθηναίαν. Τύλλον Ὀσιόλιον (δε-
 κταί) Λαμπρὸν Κιθαροῦδι (διεδόθησαν) Ἐλ-
 ἰνην Ἀθλητὴν ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστο-
 λήν δὲν φαντάζεσαι τὰς χερὰς τῆς Κικῆς· κα-
 νὲν ἀπὸ τὸ γραμματισμὸν αὐτὸς τῆς ἔστειλες δὲν
 εἶχε) Ἀθῶν τῆς Ἀροῦξας, Μελαγχολικὸν
 Ἐρημίτην (πολὺ σωστὰ τὰ λέξ· τῶρα ποῦ ἔ-
 λειψεν ἡ ἀκωλουσιεργία) περιμένω νὰ μου γράψῃς
 συχνότερα) Ἀκακίαν ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπι-
 στολήν· ὁ Ἀνανίας δὲν ἀμφιβάλλει περὶ τῆς εἰ-
 λικρινείας σου· διὰ τοῦ ἀγγελοῦντασ ὠμίλη-
 σε, βλέπει, γενικῶς) Ζαχαρίαν Καβιδουλίτην.
 Ἐνδοξὸν Μεσολογγίον (δεκταί) Πλοῖον τοῦ
 Δουναβέως (βραβεῖον ἔστειλα· τὸ συλλυπητήρι-
 ον διὰ τὸν θάνατον τοῦ θείου) Καίμακι τῶν
 Σεργῶν (τὸ ψευδώνυμον αὐτοῦ σου ἀνέκει ἀπὸ τὸ
 1897 καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νέας ἐγκρίσεως· γρά-
 φε μου λοιπὸν) Ἀστέρων Χριστοφρέντων (ἔ-
 στειλα ἢ ψηφοφορία θὰ γίνῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ
 ἔτους) Ρυάκιον (ἡ περὶ στασις τοῦ ἄμυστικοῦ
 ἀνεβλήθη διὰ τὴν ἐργασίαν· ἐβδόμη θὰ σὰς
 εἰδοποιήσω) Μικροῦ Βολιώτην, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλοθα μετὰ τὴν 9 Ἰ-
 ουλίου ἑπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 24 Αὐγούστου
 Ὁ γόργος τῶν λύσεων, εἰ τοῦ ὁποῦ διόν νὰ γράψωσι
 τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πάλαιται ἰ-
 τῶ Γραφεῖον μας εἰς φακίλλου, ὡς ἕκαστος
 περιεχί 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1.

321. Δεξιγράφος.
 Τὸ πρῶτον μου εἶνε σύνδεσμος· εἰς τὴν γραμ-
 [ματικὴν,
 Τὸ δευτέρον μου θὰ ἰδῆς· εἰς πᾶσαν κεφαλὴν,
 Τὸ τρίτον μου εἶνε νησί, καὶ δὴ Ἑλληνικόν,
 Καὶ τ' ἔδου αὐτοκράτορα δηλοῖ Βυζαντινόν.
 Ἐστὴν ὑπὸ του Πετροῦμου

322. Συλλαβόγραφος.
 Ἐν γράμμα, ἓνα μίριον κ' ἓν ἄλλο πάλιν
 [γράμμα,
 Μ' ἀντωνυμίαν ἦνωσα κ' ἕκαμα ἐν τῷ ἔμα
 Ἐν ὄνομα, - μὴ σὰς φανῇ παρῶτος; ἡ λύσις,
 Ποῦ θὰ σὰς φέρῃ καύσωνος κ' ἰδρωτὸς ἀνα-
 [μνηστέα.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀθῶας Καρδίας.
323. Αἰνίγμα.
 Μὲ κατάληξιν μὲν α — καὶ τὸν τόνον χαμηλὰ.
 Βίραι, φίλε, σὰς φυτὰ.
 Μὲ κατάληξιν δὲ α — καὶ τὸν τόνον ὑψηλὰ,
 Βίραι, φίλε, σὰς πτηνὰ.
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀναγωγῆς Ἰούλιου
24. Μαγικὴ Εἰκὼν.

1 Ἡπειρος, 2, Μέγας Ποιητῆς, 3, Συγ-
 γενῆς τῆς Δ. ἀπλάσεως, 4, Πρωτοβουσα εὐρωπαϊ-
 κῆ, 5, Πόλις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, 6.
 Παχύδερμον.

Ἐστὴν ὑπὸ του Λόλου.
330. Φωνηεντολόπος
 τς - νμς - πθ
 Ἐστὴν ὑπὸ του Τοβόλου Οργος
331. Γρίφος.
 η η 1 1
 η η 1 1
 η η 1 1
 ὄστῶν κ' εἰ κλάδων
 Ἐστὴν ὑπὸ Ιωάννου Α. Ἀθανασιάδου

ΑΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων του φύλλου 22.

225. Ἐστὶ (ἔς, τί, ἐστὶ, α) — **226.** Ζαγορ-
 ἀγορὰ. — **227.** Ἀξέξ.
228. Ν Ο Υ Σ 229-231. 1, ὁ Τίγρης 2, ἡ
 Ο Ι Δ Α Μῆλος (μύλος) 3, ἡ Πύλος
 Υ Δ Ω Ρ (πύλος) — **232-236.** Διὰ
 Σ Α Ρ Α τοῦ Ρ: ῥόσος, ἀργία, ἀργά.
 πόρος, Πάρις. — **237.** Γ Α Ι Ο Σ - ΤΙ ΤΟΣ
 (Γάτα, Ἀστία, Ἰστιά, Ὀλοσος, Σηστὸς)
 — **238.** Ἀργία μῆτηρ κακίας. — **239.** Ἡ ἐπα-
 νάστασις ἐξερράγη ἐν ἔτει χίλια δυκακόσια εἴ-
 κοσι ἓνα· (I ἔπ' ἀνὰ σίας εἰς ἔξ - ἔρ Ἀγι
 ἐν ἔτει χίλια δυκακόσια εἴκοσι ἓνα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
 [Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ οἱ τοῦδε συνδρομητῆς μας
 λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος ἔτος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
 ὀλίγοι τῶν 10 πληροῦνται ὡς τὰ ἴσους λέξεις.]

Αναλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτοῦρια. — Ξενο-
 φῶν Μ. Βελλιαντῆς, Παῖσι (Δ, 100)

Χριστῶ ἀνεξαιρέτως διὰ τὰ παιδιὰ τῆς Δια-
 απλάσεως. Δέχομαι ἀ. ταλ. ἀγὴν δελτοῦριον
 παντοχόθεν ὁμοστί. Ταχυδρομικὴ διεύθυνσις
 ἀσφαλῆς. — Σπουδῶ α Καχυρμάνη, Poste-
 tante, Πειραιᾷ (Δ, 101)

Πᾶσι τὴν ἀναλλαγὴν μέχρι νεωτέρας δηλώ-
 σεως. — Κωνστ. Δ. Μακρῆς. Ἀλεξάνδρεια.
 (Δ, 102)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
 (Ἰδρύθη τῷ 1879)

ΣΥΝΔΡΜΗ ΕΘΗΣΙΑ
 Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν: δραχ. 7
 Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν: φρ. χρ. 8
 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ τὴν 1ην οἰουδέητου
 μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΑΓΟΡΑΣΤΑΙ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ
 Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτά 15
 Τὰ διπλὰ φύλλα λεπτά 30
 [Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. 0.15 καὶ φρ. 0.30]

Οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταὶ δύ-
 νανται νᾶκοπήσων ὅλα τὰ δικαιώμα-
 τα τοῦ συνδρομητοῦ, πληρώνοντες ἐ-
 φάπαξ δὲ ἓν ἔτος φρ. 1,20, καὶ διὰ τὸ
 Ἐξωτερικόν φρ. 1,20.

Οἱ ἐν Ἀθήναις δύνανται νᾶγορᾶσων τὸ φύλ-
 λον καὶ ἀπ' ἐπιθέτας ἐκ τοῦ Γραφείου. Ἀλλ'
 οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ πρέ-
 πει νὰ συνεννοηθοῦν πρὸς τινα τῶν ἐν τῇ πό-
 λει τῶν Πρακτικῶν τῆς Διαπλάσεως, ἢ
 τοῦ τῶν τακτικῶν συνδρομητῶν, ὅσοι ἔχουν
 ἀναλάβῃ τὴν εὐγενῆ φροντίδα τῆς διαδόσεως
 τοῦ φύλλου μας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
 Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χωρῶν ἡμῶν ὑπηρεσίαν
 καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καίτας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
 καὶ εἶνε προκληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ.: φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθῆναις
 Ὅδος Εὐρυπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθέλειον

Περίοδος Β' — Τόμ. 11* Ἐν Ἀθῆναις, 24 Ἰουλίου 1904 Ἔτος 76* — Ἀριθ. 32

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια.)
 Ν' ἀκούατε τὴν Καίτην, τί φωνές
 ἔβαλεν ἀπὸ τὴν χαράν της, ὅταν ἀνε-
 γνωρίσε τὸ παιδί, πῦ εἶχε νὰ ἰδῇ ἐξ
 ὁλόκληρα ἔτη!... Ἀλλὰ καὶ εἴκοσι ἂν
 ἐπερνοῦσαν, αὐτὴ θ' ἀνεγνώριζεν ἀμέ-
 σως τὸν πρωτότοκον τῆς οἰκογενείας...
 Δὲν ἀναγνωρίζονται οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ
 μάτια, ἀλλὰ μὲ τὴν καρδίαν!

καλίαζε... τὸν ἐφιλοῦσε... ἔχυνε πο-
 τάμι τὰ δάκρυα ἀπὸ τὴν συγκίνησιν της.
 Καὶ ὁ γέρος ἀκόμη ἀμείβαλλε!
 Τοὺς εἶπαν τότε πῶς ἐπερνοῦσεν ἡ οἰ-
 κογένεια Χόβαρτ στὴν Ἀγγλίαν ὁ πα-
 τέρας, ἡ μήτηρ, τὰ παιδιὰ, τὰ κορί-
 ταια... ὅλα λαμπρά! Καὶ συχνὰ ἀνέφε-
 ραν στὴν ἐπιπέδον τῶν τῆν Καίτην καὶ
 τὸν ἄνδρα της... Δὲν τοὺς εἶχαν λησμο-
 νήσῃ. Ὁ Τζῶν μάλιστα τοὺς εἶχε φέρῃ
 ἐπίτηδες ἀπὸ ἓνα ὠραῖον δῶρον. Τέλος
 ὅσον καιρὸν θὰ ἔμενε ἐκεῖ ὁ «Γοργός»,

δὲν θὰ ἄφινεν ὁ Τζῶν οὔτε πρῶτ' οὔτε
 βράδῃ χωρὶς νὰ ἔλθῃ νὰ τοὺς φιλήσῃ.
 Ἐπειτα, ἀφοῦ ἐδέχθησαν οἱ ἐκδρομεῖς
 ἀπὸ ἓνα ποιητῆρα ῥώμιν τῆς Ἰαματικῆς,
 ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ σπιτάκι τῶν δύο γε-
 ρόντων...
 Ἐκαμαν καὶ εἰς τὴν Δομινίκαν τὰς
 ἐκδρομαῖς τῶν οἱ φίλοι μας. Ἀνέστησαν
 μάλιστα καὶ εἰς τὸ βουνόν, τὸ ὅποιον φέ-
 ρει τὸ περιέργον ὄνομα Διαβολόκος. Ἀ-
 πὸ τὴν κορυφὴν του, τὸ βλέμμα ἐκτείνε-
 ται εἰς ὅλην τὴν νῆσον, ἐπὶ ἐξοχῆς κα-
 λῶς καλλιέργημέ-
 νης, ἥτις ἐξασφαλίζει
 σημαντικὸν εἰσόδημα
 ἀπὸ τὸ ἐμπόριον τῶν
 ὀπωρικῶν, ἀνεξαρτή-
 τως τῶν ἐσόδων τὰ
 ὅποια ἔχει ἡ νῆσος
 ἀπὸ τὸ θεῖαφι καὶ τὰ
 καφεόδενδρα.

Τὴν ἐπιούσαν, οἱ
 νεαροὶ ταξιδιωταὶ
 ἐπισκέφθησαν τὴν
 Πόλιν τῶν Καλά-
 μων.
 Ἡ ἀναχώρησις
 τοῦ «Γοργοῦ» εἶχεν
 δρισηθὴ διὰ τὴν ἄλλην
 ἡμέραν, ἥτοι τὴν
 26 Αὐγούστου. Ἐνῶ
 λοιπὸν οἱ νεαροὶ μας
 περιηγητὰ ἔκαμναν
 τὸν περιπάτον τῶν
 εἰς τὴν παραλίαν,
 πρὸς τὸ βόρειον μέ-
 ρος τῆς πόλεως, ὁ
 Τζῶν Χόβαρτ ἐπήγε
 ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν
 Καίτην.
 Τὴν στιγμήν καθ'
 ἣν ἔστρεφε νὰ εἰσελ-
 θῇ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς
 ὁδοὺς ποὺ εἶνε κά-
 θετοι πρὸς τὴν προ-
 κυμαίαν, τὸν ἐπλη-
 σίασεν ἓνας ἄνθρω-
 πος πενηντάρης πε-
 ρίπου, ναυτικὸς συν-
 ταξιόχος, ὁ ὁποῖος

* Ἐσὺ 'σαι, ἐσὺ, Τζῶν! * (Σελ. 248, στήλ. α'.)